

Teleki Livia Első Férjével

Ez az esküvői képünk az első férjemmel, Kapás Sándorral, Belgrádban, 1938-ban.

A férjem fogorvos volt. Beszélt oroszul, magyarul, szerbül és angolul. Tőle tanultam meg oroszul. Több évig Oroszországban élt. Szobát bérelt a lakásunkban. A konyhán és a szobán kívül, amit anyám használt műhelynek, volt még egy szobánk, amit kiadtunk. 1935-36 körül költözött oda. Délelőttönként fogorvosként dolgozott valahol a városban, délután pedig a saját betegek jöttek hozzá a lakásunkba. Igazi sármos férfi volt. Aztán randevúzni kezdtünk. 1938-ban közölték velünk, hogy el kell hagynunk az országot, mivel nem ott születtünk. Így aztán, hogy Belgrádban maradhassak, és ne kelljen visszamennem Romániába, férjhez kellett mennem -- és ezt is tettem. Mivel minden olyan kapkodva történt, még arra sem volt időm, hogy beszerezzek egy fehér

esküvői ruhát.

Amikor hozzámentem egy nem zsidóhoz, anyám nem panaszkodott. Imádta a vejét. Csak az ellen tiltakozott, hogy olyan fiatalon mentem férjhez. Én tizenhat éves voltam, ő pedig harminc. Ez nagy különbség volt. De nagyon kedves, jóképű és jó ember volt. Belgrádban azonban volt egy törvény, hogy mindenkinek templomban kell házasságot kötnie. Így lettem katolikus, de az esküvő után soha nem jártam templomba.

Két gyerekünk született. A lányunk, Eszter [Ester] 1940-ben született, Belgrádban, Péter [Petar] pedig 1944-ben, Budapesten. A háború előtt Sándornak segítettem a munkájában. 1940-ben besorozták. Amikor már egy éve távol volt, kaptam tőle egy lapot, ebből tudtam, hogy életben van. Közben Eszterrel Zentára költöztem, Sándor szüleihez. Aztán, amikor Sándor visszajött, Budapestre költöztünk, egy kis budai házba, Esztert pedig Zentán hagytuk a nagyanyjával és a nagyapjával.

A háború után először Zentán laktunk, aztán [Magyar]Kanizsán. Magyarkanizsáról Sándor Belgrádba költözött 1948-ban, dolgozni. Nagyon nehéz volt a megélhetés Belgrádban a háború után. Egy bérelt lakásban lakott, és két évvel később mi is odaköltöztünk, aztán lett saját lakásunk. Sándor egy fogorvosiskolában dolgozott, én pedig otthon. Sándor 1953-ban halt meg.